

Teatrul Dracului

Trei nopți cu Madox

TREI NOPTI CU MADOX de Matei Vişniec • TEATRUL DE COMEDIE • Data reprezentației: 25 martie 1998 • Regia și ilustrația muzicală: Dinu Manolache • Scenografia: Adrian Mignea • Distribuția: Dan Tufaru (Bruno), Radu Bânzaru (Grubi), Gheorghe Dănilă (Sezar), Delia Nartea Lucaci (Clara), Dan Tudor (Miciurin).

Spectacolul se deschide cu un prolog în foaier, preluat în bună măsură din piesa **Ușa** a aceluiași dramaturg. În spatele misterioasei uși se ascunde un masacu uman, iar în prologul de la Comedie sinistra ușă se va deschide pentru a-i invita pe spectatorii înșiși să intre în sala de spectacol. Așadar, pentru a urmări **Trei nopți cu Madox**, Dinu Manolache introduce publicul într-un spațiu demonizat: spațiul teatral, Doamne iartă-mă, scena aceea unde se joacă teatru, sala aceea unde

cetățenii se așază și privesc reprezentații de teatru... Ceva din amenințarea lui Dinu Manolache se confirmă. Madox este întruchiparea diavolului care se înfățișează în mai multe locuri deodată, petrecând nopți cu locuitorii unei așezări de la marginea lumii și de la marginea vieții. În final, încercând cu toții să-l prindă pe Madox, se descoperă pe ei înșiși, dedublați asemeni straniului călător. Singurătatea, așteptarea morții, stereotipurile existenței cotidiene i-au silit pe acești oameni la ispita cea mai teribilă a lumii moderne: multiplicarea eului, împrăștierea lui în realitatea de neatins și necontrolată a iluziei, în utopie. Se distinge, dintre interpreți,

Radu Bânzaru în rolul lui Grubi, prin jocul nuanțat al candorii și al perplexității, în vreme ce Dan Tudor (Miciurin), Dan Tufaru (Bruno), Gheorghe Dănilă (Sezar) și Delia Nartea Lucaci (Clara) mențin o tonalitate justă a spectacolului, dar fără farmec actoricesc. Ar fi fost, poate, de sperat un farmec drăcesc al actorilor pentru că regizorul, repet, ne introdusese – prin prolog – într-un spațiu demonizat, cel al teatrului propriuzis... Dacă unul dintre prilejurile multiplicării drăcești a eului, în lumea zilelor noastre, este teatrul însuși, atunci putem spune că Dinu Manolache a realizat probabil cea mai violentă invectivă la adresa artei pe care o slujește.

Sebastian-Vlad Popa

Groapa

Bine, mamă... din actu' doi

BINE, MAMĂ, DA' ĂȘTIA POVESTESC ÎN ACTU' DOI CE SE-NTÂMPLĂ ÎN ACTU' ÎNTĂI de Matei Vişniec • TEATRUL MIC • Data reprezentației: 23 martie 1998 • Regia: Nona Ciobanu • Scenografia și muzica: Iulian Băltătescu • Distribuția: Gheorghe Visu (Grubi), Petre Nicolae (Bruno), Simona Mihăescu (Pendefunda), Sorin Medeleni (Gunoierul), Avram Birău (Omul care ia apă), Vitalie Bantaș (Primul bărbat), Claudiu Istodor (Al doilea bărbat), Cristian Iacob (Orbul), Liliana Pană (Mama), Radu Zetu (Recrutul, Călătorul grăbit), Nicolae Iliescu (Ghidul), Alexandru Repan (Vizitatorul), Niki Ieremciuc (Polițistul), Argentina Dumitrescu (Balerina) și Lucian David, Costel Bud, Codruț Stoica, Cristian Onulescu.

N-am ajuns încă să văd spectacol prost pe un text de Matei Vişniec; cred că nici nu e cu putință. Spectacolul e garantat de rotunjimea și expresivitatea replicii care n-are nevoie, admiteți o exagerare, de interpretare. Și nu simplismul, ci firescul și umorul conținut, poezia discretă și sinceritatea, ba chiar o anume candoare susțin spectacolul vorbelor la

textul, în ansamblul lui, este nerealizat? Chiar și în cazul uneia dintre cele mai neizbutite piese, cum este **Bine, mamă...?** La Teatrul Mic, **Bine, mamă...** în regia Nonei Ciobanu este, din câte am văzut eu, un spectacol foarte iubit de public. Piesa **Bine, mamă...** este un joc de-a răzmerița, și de-a voința populară, și de-a libertatea democratică... Actorii stat-

Foto ALOIS

Vişniec, asigurând cele mai ispititoare premise pentru punerea în scenă. Să faci dintr-o montare Vişniec un eșec, asta se numește rea-voință. Chiar și atunci când

uează inexistența rolurilor principale, se revoltă democratic împotriva rolurilor inconfortabile, cer publicului să iasă din expectativă și să reclame plictiseala sau să participe de-a dreptul la marea sărbătoare a rolurilor egale... Publicului nu-i place în general să fie agresat de către actori, dar, dacă i se pune întrebarea "De ce nu recunoașteți că spectacolul a fost până aici o tâmpenie?", îi place, se amuză, se simte bine. Dacă te joci de-a teatrul în teatru și arăți că nu-ți iese o scenă, un truc, publicului iarăși îi place. Dacă acești actori jucându-și disprețul față de vreun rol meschin sau